

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησία . . . δρ. 8,—

Ἔτησία . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50

Ἑξάμηνος . . . 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 25

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΠ' (Συνέχεια)

Ὅρθιοι αἱ ναῦται ἐξηρεῦνον τὸν ὀρίζοντα, χωρὶς νὰ διακρίνουν ἄλλο τι, εἰμὴ τὰς ἄλλας λέμβους τὰς πλήρεις ναυαγῶν.

Ἀλλῶς τὲ ἡ ὁμίχλη, μολονότι ἐλιγώτερον τώρα πυκνή, δὲν ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ κανεὶς πολὺ μακρὰν.

Οἱ ναῦται ἐξανакάθησαν καὶ ἔπιασαν πάλιν τὰ κουπιά.

Πένθιμος σιγὴ ἐδασίλευε ἀνάμεσα εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς δυστυχεῖς, συντετριμμένους ἀπὸ τὴν φοβερὰν καταστροφὴν.

Ὁ Πέτρος, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς ἀγωνίας καὶ βλέπων ὅτι κανεὶς ἄμεσος κίνδυνος δὲν τοὺς ἠπειλεῖ, εἶχε κλείσῃ τὰ μάτια ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, λικνιζόμενος ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ πλοιαρίου καὶ τὸν ρυθμικὸν ἤχον τῶν κωπῶν.

Ἀλλ' ὅση καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐξάντλησίς του, ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος πρὸς ἐκείνας, τῶν ὁποίων ἦτο τώρα ὁ μόνος προστάτης, τὸν ἔκαμψε νάποτινάξῃ ἄμέσως τὴν νάρκην του.

Παρατήρησε τότε μὲ ἀνησυχίαν, ὅτι ἡ φαλινοθηρὶς ἐπλεεν ἐγκαταλειμμένη.

Οἱ ναῦται εἶχαν ἀρίστη τὰ κουπιά. καὶ εἰς τὸ ἐρωτηματικὸν βλέμμα τοῦ Πέ-

τροῦ ἀπεκρίθησαν ὑψώνοντες τοὺς ὤμους.

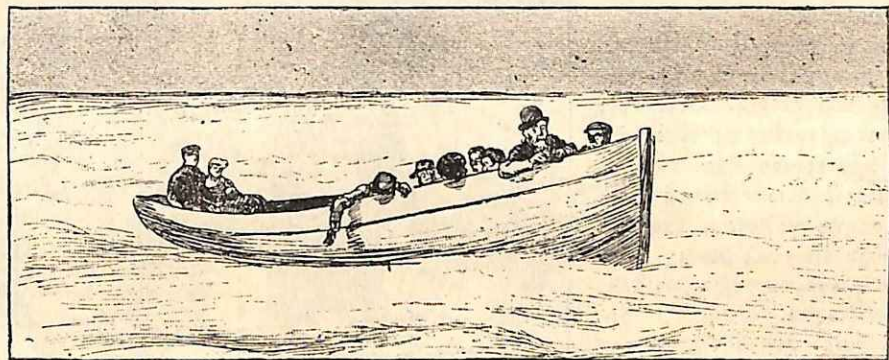
Συγχρόνως ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔδειξε, μὲ ἀποθαρυντικὸν κίνημα, τὴν θάλασσαν.

Ὅσον μακρὰν ἤμπορούσε νὰ φθάσῃ, τὸ βλέμμα μέσα εἰς τὴν ὁμίχλην, ὁ Ὁκεανὸς ἐξετείνετο κατηφὴς καὶ ἔρημος.

λως, παρὰ εἰς ἐπερνοῦσε πλησίον των κανὲν ἀτμόπλοιοι ἢ ἄλλο μέγαλον σκάφος.

Τὰ τρόφιμα τελειώνουν!

Ἀλλὰ δὲν εἶχαν τύχην! Ὅλον ἐκαῖνο τὸ πρῶν, εἰς μάτην ἐπεσκόπουν τὸν ὀρίζοντα : δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἰστίον, οὔτε κα-

«Δὲν ἦσαν πλέον παρὰ καμμὶὰ δωδεκαριά...» (Σελ. 214, στ. 6')

Τὶ ἀπέγειναν αἱ ἄλλαι λέμβοι ; Ἀνετράπησαν μὴπως ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος τοῦ φορτίου των, ἢ μὴπως δὲν ἐφαίνοντο, κρυμμένοι ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τῆς ὁμίχλης ;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, αὐτὸ ἦτο βέβαιον : Ἦσαν μόνοι. Πρὸς τί νὰ ἐξαντλοῦνται εἰς ματαιὰς προσπάθειάς ; Εἴτε ἐδῶ, εἴτε ἐκεῖ, ἡ θέσις των ἦτο ἡ ἴδια : Ἡ σωτηρία δὲν ἤμπορούσε νὰ ἔλθῃ ἄλ-

πνός ! Ἐν τούτοις, ἡ ἀνάγκη τῆς βοηθείας ἦτο ἐπείγουσα καὶ ἐγένετο ὁλονὲν περισσότερον.

Τὸ μεσημέρι, ἓνας ναύτης ἀνοῖξεν ἓνα κιώτιον μὲ γαλέταν, ἐμοίρασε τὸ περιεχόμενον του εἰς τοὺς ναυαγοὺς καὶ τοὺς εἶπε :

—Με οἰκονομίαν ὅσῳ μπορεῖτε, γιατί δὲν ὑπάρχουν ἐστὶ βάρκα παρὰ τρεῖς μόνον κάσσες.

—Καὶ νερό ; ἠρώτησε κάποιος.

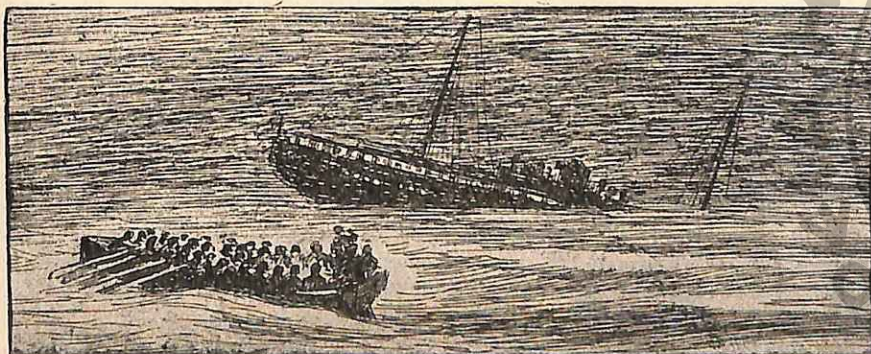
—Τίποτε !

Ἡ τρομερὰ αὐτὴ δῆλωσις τοὺς ἀπῆλπισεν ὅλους. Νὰ μὴν ἔχουν νερόν ! Ἡ φορικτὴ ἀγωνία, τὸ μαρτύριον, θὰ ἤρχιζε μετ' ὀλίγον...

Εὐτυχῶς, ὑπὸ μίαν ἐποψίν, ὁ οὐρανὸς διετηρεῖτο νεφροσκέπης. Δὲν θὰ ὑπέφεραν τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν δίψαν, ὅταν δὲν θὰ τοὺς ἔψηνεν ὁ ἥλιος.

Ἐν τούτοις, ἅμα ἐβεβαιώθησαν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε σταγὼν νεροῦ, οἱ περισσότεροι τῶν ναυαγῶν ἤρchiσαν νὰ διψοῦν.

Ὅσον ἐπερνοῦσαν αἱ ὥραι, ἡ βάσανος τῆς δίψης ἐγένετο ἀνυπόφορος. Μερικαὶ

«Δὲν ἔμενε τίποτε πλέον ἀπὸ τὴν Ὁβέρην» (Σελ. 206, στ. γ')

γυναίκες, νευρικοί, έκλειον με λυγμούς.

Αλλ' ο όμιλος ο άποτελούμενος από την κυρίαν Ζολλιέ, την Έλένην και τον Πέτρον, ήτο ο ήσυχώτερος. Χωρίς να τον ιδή κανείς, ο νέος έμοιράσθη με τας δύο του φίλας ένα καρύδι κυλά και οι τρεις έκρατούσαν εις το στόμα από ένα καμμάτι του πολυτίμου καρπού, το όποιον, παρ' την πικράν του γευσιν, τούς απήλασσε και από την πείναν και από την δίψαν.

Και ήλθεν ή νύξ ή σκληρά να προσθέση το ψυχός της εις τα άλλα δεινά των ναυαγών. Πυκνή όμίχλη τούς περιέβαλλε. Τα μέλη των αίμούδιζαν κ' έπνουσαν από την άκνησίαν, διότι δεν ήπρηχε τόπος να πλωθούν.

Έπανειλημμένως ήκούσθησαν άπαισιόι κρότοι σωμάτων πιπτόντων εις την γαλήνιον θάλασσαν, κάποτε με μίαν κραυγήν ή κατόπιν συντόμου πάλης.

Υπέστη ότι ναυαγίοι, βαρυνθέντες να υποφέρουν χωρίς έλπίδα, έπροτίμησαν την αυτοκτονίαν.

Αλλά το πρωί ο Πέτρος παρετήρησεν, ότι έλειπαν γυναίκες και παιδιά. Οι όλίγοι Ιταλοί μετανάσται, οι όποιοι την προτεραιάν ήσαν συμμαζεωμένοι επάνω εις τα κιβώτια της γαλέας, εκάθηντο τώρα εις τας θέσεις των και περιέφερον γύρω των βλέματα στυγνά.

Κανείς δεν ετόλμησε να κάμη παρατήρησιν, ο Πέτρος όμως ανεκίνωσεν άγγλιστί τας υποψίας του εις την κυρίαν Ζολλιέ. Και άπεφάσισε να έπαγρυπνή διαρκώς επί των προστατευομένων του, μετά των όπτιων, κατ' ευτυχή σύμπτωσιν, κατέβη εις το κύτος της φαλαινοθηρίδος, το μέρος το ευρισκόμενον πλησίον του πηδαλίου, το όποιον έκρατούσεν ένας ναύτης με φυσιογνωμίαν αγαθήν.

Οι πλέον επικίνδυνοι επιβάται άνήκον εις την όρδην εκείνην των μεταναστών, οι όποιοι είχαν επιπέσει μετά την επιβίωσιν των γυναικών και των σκεδόν εύρίσκοντο εις την πρόραν της φαλαινοθηρίδος, πράγμα το όποιον, προς στιγμήν, έκαμε τον νέον να ήσυχάζη.

— Ας κοιμηθούμε λιγάκι την ήμέραν, είπε, δια να είμεθα άγρυπνοι την νύκτα.

Έτοποθετήθησαν όσον καλλίτερα ήμπορούσαν και παρεδόθησαν εις τον ύπνον, ο όποιος, επί τινος ώρας, τούς έκαμε να λησμονήσουν τα δεινά των.

Οι ναύται δεν έκωπηλάτουν πλέον ειμή κατά διαλείμματα, γωθρώς και άνευ

έλπίδος. Έν τούτοις ή άτμόσφαιρα έκαθάριζε. Φαίνεται ότι είχαν άπομακρυνθή άρκετά από το όμιγλωδες, το όλεθριον μέρος του όκεανού, όπου εξακόσιοι άνθρωποι είχαν εύρη τον θάνατον εντός ήμισείας ώρας. Παρ' το τέλος μάλιστα της ήμέρας ανεφάνη εις τον δυτικόν όρίζοντα και ο ήλιος, φέρων μίαν ωραίαν νύκτα, διαυγή, άστερόεσσαν και χλιχράν.

Αλλά πόσον υπήρξε βραδεία και επίπονος δια τούς ναυαγούς ή ώραία αυτή νύξ! Η πείνα και ή δίψα τούς έβασάνιζαν και διαρκώς ήκούοντο οι γογγυσμοί και οι θρήνοι των.

Το πρωί δύο κυρίαι εύρέθησαν νεκραί. Ήσαν ακριβώς εκείναι, αι όποιαι, προ όλίγων άκόμη ήμερών, είχαν διοργανώση την συναυλίαν ύπερ των μεταναστών.

Και τώρα, — τί είρωνεία! — δύο τρεις

«Από σαρανταοκτώ ώρων, δεν είχαν βάλη εις το στόμα των τίποτε...» (Σελ. 214, στ. γ')

από τούς εύρηγετημένους αυτούς, τας επέταξαν εις την θάλασσαν με άγρίαν χαράν, διότι επί του πλοιαρίου θα ήσαν δύο στόματα όλιγώτερον και δύο θέσεις περισσότερον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ!

Από την πείναν.

Όκτώ ήμέραι και έπτά νύκτες φρικώδεις, ανεκδιήγητοι, έπέρασαν βραδείας, χωρίς νερόν, υπό καυστικών ήλιον.

Πολλοί δυστυχείς, άπαλλασσόμενοι από τα δεινά των, έθάπτοντο εις την ήσυχον εκείνην θάλασσαν, μόλις κυματίζουσαν υπό το φύσημα της αύρας.

Δεν ήσαν πλέον παρ' καμιά δωδεκαριά, — οι εύρωστότεροι, οι ισχυρότεροι άνδρες, και εκτός αυτών οι τρεις μας φίλοι, διατηρούμενοι με τα καρύδια, τα όποια ο πλοίαρχος είχε βάλη εις την τσέπην του Πέτρου.

Η κυρία Ζολλιέ και ή Έλένη ή-

σθάνοντο μεγάλην άδυναμίαν, αλλά δεν υπέφεραν και τόνον πολύ.

Τώρα που ή φαλαινοθηρίς είχε γίνη πάλιν εύρύχωρος, ήμπορούσαν κάποτε — κάποτε να εξαπλώνονται επί των δύο έδωλιών της πρόφυτης και να αναπαύονται όλίγον.

Ο Πέτρος δεν τας άφινε καθόλου, δεν έκοιμάτο ποτέ συγχρόνως με αυτάς, διότι έφοβείτο τούς άγριανθρώπους που είχαν άπομείνη εις το πλοιαρίον.

Από τινων ήμερών, οι άπαισιόι αυτοί άνθρωποι, συσπειρούμενοι εις την πρόραν, όσάκις ο θάνατος τοίς παρέδιδε κανέν πτώμα, έκαμναν έν κρυπτών εύωχίας καννιβάλων, μετά τας όποιας κατέπιπτον άδρανείς, άσθενείς, άποκτηνωμένοι εις το κύτος της φαλαινοθηρίδος, όπου έκοιμούντο βαρειά.

Από τούς δέκα ναύτας, τούς όποιους είχαν επιβιάσει, ο κ. Δελάρζ, έμενον μόνον τρεις.

Επί πολύ είχαν αντίστασθ ή εις τας προτροπάς των άλλων, προτιμώντες να θανάτων τής πείνης παρ' να συμμερισθούν τα φρικώδη των γεύματα.

Από τούς δέκα εκείνους ναύτας, οι έπτά είχαν υπάγη «να θρέψουν τα ψάρια» όπως τ' έλεγαν οι ίδιοι, πριν να σημάνη και δι' αυτούς ή τελευταία ώρα.

Τέσσαρες εξ αυτών είχαν απούαη, εις ένα από τούς παροξυσμούς της άνωσύμου εκείνης νόσου, την όποιαν προξενεί ή πείνα και εις τούς ισχυροτέρους.

Αλλ' ο γηραιότερος, καθ' ήν στιγμήν ήτοιμάζετο να φέ-

ρη εις το στόμα την άπαισίαν τροφήν, την άπέριψε με φρίκην, διεσκέλισε την κουπαστήν και έβριθθη εις την θάλασσαν, βέβαιος ότι θα κατεβροχιζέτο άμέσως.

Πραγματικώς, από την πρώτην νύκτα, ή φαλαινοθηρίς συνωδευέτο από πέντε εξ καρχαρίας, οι όποιοι έκολυμβούσαν περίξ του πλοιαρίου, περιμένοντες την λείαν των.

Οι τρεις τελευταίοι ναύται. δεν είχαν τον ίδιον ήρωισμόν. Ησυχόνοντο, αλλά δύο φορές είχαν υποπέσει εις τον καννιβαλισμόν, εις την ανθρωποφαγίαν, παρασυρόμενοι υπό της άγρίας όρδης των τελευταίων μεταναστών.

Η πρώτη της όγδόης ήμέρας υπήρξε σθερά. Από σαρανταοκτώ ώρων είδωδεκα άνδρες δεν είχαν βάλη εις το στόμα των τίποτε και τα ζωώδη των βλέμματα προσηλόντο επί του όμιλου, τον όποιον άπετέλουν ο ώρατος έφηβος και αι δύο του προστατευόμεναι.

(Επεται συνέχεια)

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΛΑΙΜΑΡΓΟΥ

(Συνέχεια και τέλος ιδε σελ. 209)

Τον Αύγουστον λοιπόν εκείνου τού χρόνου προσεκήλθην, μαζί με όλα τα μέλη της μπάντας, εις το έπίσημον γεύμα, το όποιον παρέθετε η Δημοτική Αρχή προς τιμήν της Φιλαρμονικής μας κ' επ' ευκαιρία της πενταετηρίδος της.

Φαντάζεσθε πλέον την χαράν μας και την συγκίνησιν μας! Δεν θα έτρώγαμεν απλώς, αλλά θα έπαιζαμεν και το άγαπημένον μας μάς, μαζί με άλλα κομμάτια, ενώπιον του κ. Δημάρχου, ο όποιος έπιθυμούσε να μάς άκούσχη.

Ο κ. Φασόλης, με μεγάλην σοβαρότητα, μάς έκαμε διαφόρους συστάσεις περί της «στάσεως» την όποιαν έπρεπε να τηρήσωμεν κατά την αξιοσημείωτον εκείνην ήμέραν, κτλ. Και τας παραμονάς μάς υπέχρωσε να εργασθώμεν συντόμως δια να ετοιμάσωμεν την συναυλίαν μας.

Ένα πράγμα έν τούτοις μάς άνησυχούσε κάπως, τον Αλέκον και έμέ: Πώς θα έφέρετο ο λαιμαργός φίλος μας, όταν θα έδλεπε να παραλαύνουν έμπρός του τόσα ώραία φαγητά; Θα έπωφελείτο βέβαια της ευκαιρίας δια να «σχισθή ες το φαί» και θα μάς εντρόπιαζε...

Πώς έπρεπε να κάμωμεν δια να τον καταστήσωμεν προσεκτικόν, χωρίς όμως να τον προσβάλωμεν; Εύτυχώς, την παραμονήν της μεγάλης ήμέρας, ο ίδιος διέλυσε τούς φόβους μας.

— Να σάς πώ, — μάς είπε κάπως στενοχωρημένος — ξεύρετε, ότι αύριο θα έχωμεν ένα έκτακτον γεύμα... Ξεύρετε επίσης ότι έχω το ελάχιστον να παρατρώω. Φοβούμαι μήπως παρασυρθώ από το ελάχιστά μου και κάμω πολύ άσχημη φιγούρα. Έπειτα, παραφαγωμένος, δεν θα μπορούσα να φυσήξω καλά το προμπόνι μου και το σόλο μου θα πήγαινε χαμένο. Γι' αυτό ήθελα ένας από σάς να με είδοποιήση, όταν πρέπει, δια να σταματήσω. Με κανένα νεύμα, με κανένα σύνθημα. Γιατί μονάχος μου θα ήταν άδύνατο. Όταν τρώω, είνε περίεργον πράγμα' ή μια μπουκιά διαδέχεται την άλλην με ταχύτητα καταπληκτικήν και μπορώ να καταπιώ τον περιόριστον χωρίς να το καταλάβω.

Τον καυμένο τον Εγγένιον! Η ειλικρίνεία του μάς συνεκίνησε και του υπεσχέθημεν να τον είδοποιήσωμεν εγκαίρως σαν καλοί φίλοι.

— Είνε εύκολώτατον, είπεν ο Αλέ-

κος. Θα μάς τοποθετήσουν βέβαια τον ένα άντικυρ στον άλλον, όπως στο τραπέζι του σχολείου. Λοιπόν, άμα σου πατήσω έλαφρά το πόδι, θα παύσης πιά να τρώγης, και όσα φαγητά κι' αν περάσουν επείτα απ' έμπρός σου, δεν θα έγίσης κανένα. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι! το χέρι σου!

Την άλλην ήμέραν, όταν έβησας εις την πλατείαν όπου έπρόκειτο να συγκεντρωθώμεν, ο Αλέκος ήτο ήδη εκεί με τα κατακαινούργια φορέματά του και μ' έπεριμένεν. Εγώ έφορούσα μίαν ωραίαν κόκκινην γραβάταν κ' εκύτταζα μ' ευχαρίστησιν τα κυματίζοντα άκρα της, όταν παρουσιάσθη έξαφνα ο φίλος μας Εγγένιος μ' ένα άσπρο πανταλόνι της ώρας και με ύψος θριαμβευτικόν.

Όλίγον κατ' όλίγον ήλθον και οι άλλοι, και όταν εκτύπησε μεσημέρι, ο κ. Φασόλης έδωσε το σύνθημα της ένκινήσεως.

Τζίμ! Τζίμ!.. Μπούμ! Μπούμ!..

«Ένα μεγάλο σκυλί, έκυσσέν...» (Σελ. 215, στ. γ')

Υπό τούς ήχους του άγαπητού μας «Απομάχου» διεσχίσαμεν τούς κεντρικούς δρόμους της πόλεως — φαντάζεσθε πιά με τί καμάρι! Και κατελήξαμεν εις την μεγάλην σκιεράν αύλην του σχολείου μας, όπου ήτο στρωμένον το τραπέζι, κάτω από μίαν μεγάλην τένταν μυρτοστόλιστον και σηματοστόλιστον...

Εκεί ο κ. Φασόλης έκαμε μίαν σύντομον προσφώνησιν και άμέσως εκάθησαν εις το τραπέζι.

Το μινι ήτο θαυμάσιον και οι μάγειροι είχαν αναπτύξη όλην των την τέχνην. Να είπω την αλήθειαν, ο Αλέκος και εγώ δεν ήμεθα άντελώς ήσυχοι, περί του φίλου μας και κρυφά τον κατεσκοπούσαμεν... Αλλά πρέπει να όμολογήσω ότι ως το τρίτον πιάτον έφέρθη λαμπρά. Έπαιρνε απ' όλίγον, έπιφύλασσόμενος βέβαια δια τα κατόπιν φαγητά, διότι τον έδλεπαμεν να διαβάξη συχνά τον κατάλογον, εις τον όποιον ήσαν γραμμένα τόσα έξοχα πράγματα! Όταν όμως παρουσιάσθη το τέταρτον πιάτον, μ' ένα γάλλον ψητόν, ροδοκόκκινον, του όποιου και μόνον ή όέα ήτο όρεκτικωτάτη, — ω, εκπληξίς! — είδαμεν έξαφνα τον Εγγένιον να μάς ρίπτει απ' άντικυρ βλέμμα άγωνιώδες, να ταράσσεται επί του καθίσματός του, ναλλάζχη χίλια χρώματα και

επιτέλους να λέγη τραυλίζων προς τον υπρέτην, ο όποιος του έπρότεινε το πιάτον:

— Εύχα...ριστώ...δεν...θα...πάρω...!

Έτσι έπέρασαν όλα τα άλλα πιάτα έμπρός του, χωρίς να έγίση κανέν!

Ημεθα κατάπληκτοι. Συλλογισθέντες όμως ότι πιθανόν να ήτο αδιάθετος ή να συνεκίνηθη έμπρός εις τόνον κοσμον, τον έλησμονήσαμεν μετ' όλίγον δια να παραδοθώμεν εις την άπόλαυσιν μας. Διότι ήμείς έτρώγαμεν απ' όλα. Μόνον από καίρου εις καιρόν ο Αλέκος καθέμενος δίπλα μου, έσκυπτε και μου έλεγε:

— Μα τί έχει αυτός; είνε άπίστευτον!

Πού να φαντασθώμεν την αίτίαν αυτής της νηστείας! Διότι δεν είχαμεν ιδή ένα μεγάλο σκύλον, ο όποιος, έλκυσθείς από την ευωδίαν του μαγειρείου, είχε χωθή κρυφά κάτω από το τραπέζι μας με την έλπίδα να γλείψη κανένα κόκκαλο. Αυτός λοιπόν, κατά λάθος, από άπροσεξίαν, έπάτησε με το μεγάλο του πόδι,

το πόδι του δυστυχούς μας φίλου και του έκαμε το συμφωνημένον σύνθημα πολύ προς τής ώρας του! Ο Εγγένιος, νομίσας ότι είχε παραφάγη χωρίς να το έννοήση, — και είπαμεν ότι εις αυτό το κεφάλαιον δεν είχαν έμπιστοσύνην εις τον έαυτόν του, — έσταμάτη-

σεν έξαφνα με το πηρούνι μετέωρον και — φαντάζεσθε πλέον! — με πόσην του λύπην! Μόνον όταν έτελείωσε το γεύμα και συννηθήθημεν πάλιν έξω ήμπορέσαμεν να μάθωμεν την εξήγησιν του μυστήριου.

Δεν πιστεύω να έχετε παράπονο, μάς είπε περίλυπος ο φίλος μας είδατε, σάς άκουσα στή στιγμή! μόλις ο Αλέκος μου έπάτησε το πόδι, έσταμάτησα.

— Τι; έφώναξα εγώ! μα έμείς δεν σ' έπατήσαμε καθόλου! Τι μάς ψάλλεις εκεί; Απεναντίας άπορήσαμε που σέ είδαμε να μὴν τρώς και υπέθεσαμεν ότι είσαι αδιάθετος.

— Εγώ;! άρρωστος εγώ; καλὲ τί λέτε; είχα όρεξι να φάω μόνος μου όσα έφάγατε όλοι σας.

Και ο Εγγένιος ήτοιμάζετο να θυμώση μαζί μας, υποπτευόμενος ότι του έπαιζαμε κανένα παιγνίδι, όταν έξαφνα εκτύπησε το μέτωπον του και με φωνήν πνιγμένην από λύπην ανέκραξε:

— Μπά! το παληό σκυλο!

Ενθυμήθη ότι είχε, ιδὴ το μεγάλο σκυλί εις την αύλην και έννόησε...

— Ας είνε, είπεν ύστερα κάπως παρηγορημένος, έχασα τόσα ώραία πράγματα, αλλά έμεινα νηστικός και ήμπορεσα να παίξω το σόλο μου θαυμάσια.

ΦΩΚ. ΘΑΛΕΡΟΣ

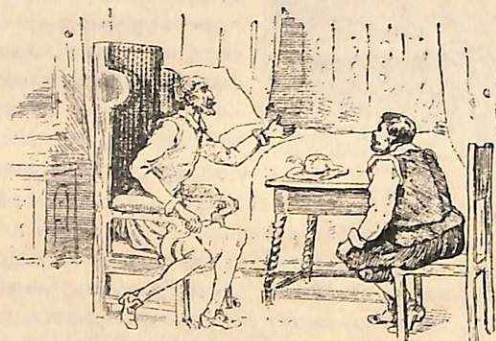
Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἄλλ' ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἀπὸ τὸ ταξιδί του δὲν ἔφερον οὔτε χρήματα, οὔτε δῶρα, οὔτε ἓνα καινούριο φουστάνι δι' αὐτήν, οὔτε παπούτσια διὰ τὰ παιδιά, οὔτε τίποτε, ἐκτὸς τῆς νέας πειρβολῆς τοῦ Παρδαλοῦ, ἔπαυσε πλέον νὰ τὸν βλέπῃ μὲ συμπάθειαν. Ἀπεναντίας ἤρρισε νὰ τὸν γρινιάζῃ. Ὅταν δὲ ὁ Σάντσος τὴν ἐβεβαίωσε, ὅτι θὰ τοῦ ἐχάριζαν ἐντὺς ὀλίγου ἓνα ὀλόκληρον νηϊ «μέσα εἰς τὴν θάλασσαν», διὰ νὰ τὸ ὀρίξῃ, ἓνα νηϊ ποῦ θάξιζε βέβαια περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ φουστάνια καὶ τὰ παπούτσια τοῦ κέ-
 σμου, ἡ φρόνιμη Μαρία δὲν τὸ ἐπίστευσε καθόλου, ἀπεκάλεσε τὸν ἄνδρα τῆς πα-
 λαδὸν καὶ τελοσπάντων τοῦ ἔκαμε μίαν
 μεγάλην σκηνήν. Ἐκτοτε ἐγρίνιζαν
 καθημέραν περισσότερον. Καὶ ὁ Σάντσος
 Πάνθας, τοῦ ὁποῖου ἐξηγνήθη ἡ ὑπο-
 μονή, ἐπῆγε νὰ εὔρῃ τὸν Δὸν Κιχώτην
 καὶ νὰ τοῦ κάμῃ τὰ παραπονὰ του.

— Πότε λοιπὸν θὰ πάρω αὐτὸ τὸ
 νηϊ νὰ ἡσυχάσω, τοῦ ἔλεγε, νὰ πάψῃ

κ' ἡ γυναῖκά μου τὴ γρίνια; Ἄν στὴν
 ἡλικία ποῦ ἔχω, δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ κυ-
 βερνήσω ἓνα νηϊ, δὲν θὰ εἶμαι ποτέ,
 οὔτε ἂν ζήσω σὰν τὸ Μαθουάλα. Τὸ δυ-
 στύχημα εἶνε, ποῦ ἐνῶ ἔχομε ὅλη τὴν
 ἱκανότητα ποῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κυβερ-
 νῶ τὸ νηϊ, ἴσα-ἴσα τὸ νηϊ μᾶς λείπει!

Τὴν σιγὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἡ φωνὴ
 τοῦ Ἀχαμνωτῆ, ὁ ὁποῖος ἐχρεμέτιζεν
 εἰς τὸν σταῦλον. Ὁ Δὸν Κιχώτης τὸ
 ἐθεώρησεν ὡς ἄριστον οἶκον. Ἀμέσως
 λοιπὸν, αὐτὸς καὶ ὁ Σάντσος, ἤρρισαν
 νὰ προετοιμαζώνται κρυφὰ διὰ νέαν ἐκ-
 στρατείαν. Δυστυχῶς ὁ Δὸν Κιχώτης
 ἀνεπαρύνετο αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὰ
 τρελλὰ σχέδιά του καὶ ἀπὸ ἓνα ἀστεῖον, υἱὸν
 ἐνὸς τῶν γειτόνων του. Ἦτο ὡς εἰκο-
 σιτεσσάρων ἐτῶν νέος, ὀνομαζόμενος
 Σαμφὼν Καρράσκος, κεντὸς καὶ γλωμός,
 ἀλλὰ πολὺ φαιδρὸς καὶ πολὺ ἐξυπνος.
 Ἀγαποῦσε προπάντων νὰ κάμῃ νόστιμες
 φάρσες εἰς βάρος τοῦ πλησίον του, εἰς
 τοῦτο δὲ τὸν ἐβοηθοῦσε καὶ ἡ ἀνάπτυ-
 ξίς του, διότι ἦτο φοιτητὴς τοῦ περι-

ήμου Πανεπιστημίου τῆς Σαλαμάνκας.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ οἰκονόμος καὶ ἡ
 ἀνεψιὰ ἐπρόσεχαν καλὰ διὰ τοῦτο, ἀπὸ
 πολλὰ μικρὰ περιστατικά, ἐνόησαν ὅτι
 κάτι ἐμαγειρεύετο. Αἱ ὑπο-
 ψίαί των μετεβλήθησαν εἰς
 βεβαιότητα, ὅταν, μίαν ἡ-
 μέραν, ὁ φοιτητὴς Καρρά-
 σκος ἔφερον εἰς τὸ σπῖτι ἐν
 παλαιὸν κράνος κατασκευ-
 ρασμένον, τὸ ὁποῖον εἶχεν
 εὔρῃ εἰς κάποιον παλαιωπο-
 λεῖον. Ὁ Δὸν Κιχώτης τὸν
 εἶχε παρακαλέσῃ νὰ τοῦ
 προμηθεύσῃ ἐν—δῶν τὸ δυ-
 νατὸν ἄριστον, — καὶ αὐτὸ
 ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐ-
 ρευνῶν του. Ἡ οἰκονόμος
 καὶ ἡ ἀνεψιὰ ἐτράβηξαν τὰ
 μαλλιά των κ' ἐξεφώνισαν,
 ὑβρίζουσαι ἀνηλεῶς τὸν
 Καρράσκον. Ἀλλὰ τοῦτο
 δὲν ἐγχοίρεισεν εἰς τίποτε,
 διότι τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύ-
 κτα ὁ Δὸν Κιχώτης τὰς ἐ-
 ξεγέλασε καὶ κατῴρωσε νὰ
 δραπετεύσῃ κ' ἐκ τρίτου πρὸς
 νέας περιπετείας, μὲ τὸς τυ-

νήθεις του συντρόφους,
 ἦτοι τὸν Σάντσον, τὸν Ἀχαμνό-
 ωνταν καὶ τὸν Παρδαλόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὁ Δὸν Κιχώτης, εἰς τὴν ἀρχὴν
 τῆς νέας του αὐτῆς ἐκστρατείας,
 ἐσκέφθη νὰ λάβῃ τὴν εἰδικὴν εὐλο-
 γίαν τῆς δεσποίνης τῶν λογισμῶν
 του, τῆς ὡραίας Γλυκερίας τῆς Το-
 βοσαίδος. Διηυθύνθησαν λοιπὸν πρὸς
 τὸ Τοβόσον.

Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν
 ἀναχώρησίν των ἀπὸ τὸ χωρίον των, ἐφθα-
 σαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔμενεν ἡ ἀσύγκριτος
 Γλυκερία. Ὁ Δὸν Κιχώτης δὲν ἠθέλησε
 νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν πολίτην τὴν ἡμέραν
 διὰ τοῦτο ἐστάθησαν ὡς νὰ νυκτώ-
 σῃ, εἰς τὰ περὶχωρα, εἰς ἐν μικρὸν
 δάσος δρυῶν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη προχωρήσῃ
 πολὺ, ὅταν ὁ ἵππος καὶ ὁ ἵππο-
 κόμος του, ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον του
 ὁ ἓνας καὶ εἰς τὸν γαϊδάρον του ὁ
 ἄλλος, ἔκμαν τὴν εἰσοδὸν των εἰς
 τὸ Τοβόσον. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἡτυ-
 χοί. Κανεὶς ἐκ τῶν κατοίκων δὲν
 εἶχεν ἐξυπνήσῃ, ἡ τουλάχιστον δὲν
 εἶχεν κινήθῃ. Ἡ βαλὴτα σιγῇ ἐ-
 ταράσσετο κάπου-κάπου ἀπὸ τὸ
 γαῦσιμα τῶν σκύλων, τὸ γρύλισμα
 τῶν χοίρων, τὸ νιούρισμα τῶν γάτων
 καὶ τὸ ὀγκάνισμα τῶν γαϊδάρων.

— Σάντσος, εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης,
 ὁδήγησέ με εἰς τὸ παλάτι τῆς Γλυκερίας.
 Ἰσως θὰ τὴν εὔρωμεν ἐξυπνον.

— Ἄν δὲν κοιμᾶται, βέβαια, ἀπεκρίθη

ὁ Σάντσος. Ἀλλὰ τί παλάτι μοῦ λές;
 Ἐμένα μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ κυρά-Γλυ-
 κέρα κατοικεῖ ἐν ἓνα πτωχῷ σπιτάκι,
 μέσα ἐν ἓνα στενῷ τυφλοσκάκῳ. Ἡ Ἐκ-
 λαμπρότης σου τὸ θέλει πα-
 λάτι· πολὺ καλὰ· μὰ τέτοια
 ὥρα εἶνε ἀνοιχτὲς οἱ ἐξώ-
 πορτες τῶν παλατιῶν;

— Στραβόξυλο! ἀνέκρα-
 ξεν ὁ Δὸν Κιχώτης· καὶ
 πότε εἶδες ἐὺ βασιλικά πα-
 λάτια μέσα ἐν στενῷ τυφλο-
 σκάκῳ;

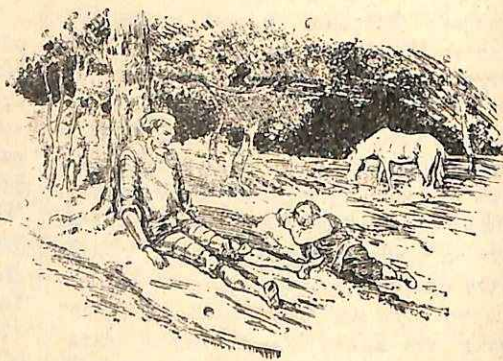
— Ἀφέντη, ὑπέλαβεν ὁ
 Σάντσος, κάθε τόπος καὶ ζα-
 κόνι, κάθε μαχαλᾶς καὶ τά-
 ξι. Γι' αὐτὸ δὲν ξέρω μή-
 πως ἡ συνήθεια ἐδῶ εἶνε νὰ
 κτίζουν παλάτια ἐν τυφλο-
 σκάκῳ. Ἀφ' ὅμως τοῦ λό-
 γου σου εἶδες γίλιες φορὲς
 τὸ παλάτι τῆς κυρά-Γλυκε-
 ρας, γιατί θέλεις νὰ σοῦ τὸ
 εὔρω ἐγώ, νύκτα ὥρα, ποῦ
 δὲν τὸ εἶδα παρὰ μίαν μόνον
 φορὰ;

— Θὰ μὲ κάμῃς νὰ σκά-
 σω, Σάντσος! εἶπεν ὁ Δὸν
 Κιχώτης μὲ ὕφος ἀνθρώπου
 ἀψηλισμένου. Δὲν σοῦ εἶπα τόσες φορὲς
 ὅτι ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν εἶδα τὴν
 ἀπαράμιλλον Γλυκερίαν μου καὶ ὅτι
 ποτὲ δὲν ἐπέρασα τὸ κατώφλι τοῦ παλα-
 τίου τῆς, καὶ ὅτι μόνον ἀπὸ τὴν φήμην
 τῶν θεληγῆτων τῆς καὶ τοῦ πνεύματος
 τῆς, ἀπὸ τὰς διηγήσεις ποῦ μοῦ ἔκαμαν
 περὶ αὐτῆς, ἔγεινα σκλάβος τῆς;

Ἦκουσαν τότε κρότον βημάτων. Ἡ
 νύξ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρας τῆς καὶ ἡ αὐγὴ
 δὲν θὰ ἐδράβυε νάνατείλῃ.

Ἐνὸς γεωργὸς ἐπήγγαγεν ἤδη εἰς τὸν
 ἀγρόν του μὲ τὰ δύο μουλάρια του. Ὅταν
 ἐπλησίασαν ἀρκετά, ὁ Δὸν Κιχώτης τὸν
 ἐφώνασε.

— Καλημέρα, καλὲ μου φίλε, τῷ εἰ-

πεν εὐγενῶς. Εἰμπορεῖς νὰ μοῦ δείξῃς
 ἀπὸ ποῖον δρόμον θὰ ὑπάγω εἰς τὸ πα-
 λάτι τῆς ἐξακουστῆς περιγκιπίσης Δόνας
 Γλυκερίας τῆς Τοβοσαίδος;

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ ΚΑΙ ΓΟΥΡΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τοὺς πλέον προ-
 ληπτικὸς ἀνθρώπους
 εἶνε, φαίνεται, οἱ θεατρι-
 κοὶ συγγραφεῖς καὶ οἱ
 ἡθοποιοί. Δὲν ἔχουν
 καὶ τόσον ἀδίκον, ὅταν
 ἡ ἐπιτυχία των ἡ ἀ-
 ποτυχία των ἐξαρτᾶται
 κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ
 συμπτώσεις. Εἰς μίαν

ἡ δύο ὥρας πρέπει νὰ κριθῇ ἡ τύχη ἐνός
 ἔργου, μιᾶς παραστάσεως, μιᾶς ἐπιχει-
 ρήσεως. Φοβερὸν πρᾶγμα αὕτη ἡ λεγο-
 μένη πρώτη! Ἐνὰ λάθος, μία παρε-
 ξήγησις, ἓνα χάσμα εἰμπορεῖ νὰ γενή-
 σῃ δυσφορίαν. Ἀρκεῖ τότε ἓνας νὰ πε-
 ταξῇ τὸ μαξιλάρι του. Ἀλλὰ ἐκατὸν
 θὰ τὸ ἀκολουθήσουν εἰς τὸν αἶρα. Πάει!
 τὸ ἔργον ἐμαξελασώθῃ! Μέγα δυστύ-
 χημα διὰ τὸν συγγραφεῖα, τὸν ἡθοποιόν,
 τὸ θεατρικόν. Πολλὰκις καταστραφῇ. Ἀλ-
 λοτε πάλιν ἀρκεῖ ἐν εὐτυχίᾳ ἀπρόσπτον,
 ἓνα τίποτε, διὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ πρῶ-
 τον γέλιο, τὸ πρῶτον χειροκρότημα,
 καὶ ἡ παράστασις νὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς τὸ
 τὸ τέλος θριαμβευτικῇ. Διὰ τοῦτο οἱ
 ἡθοποιοὶ ρέπουσιν πολὺ εἰς τὸ νὰ πιστεύ-
 ουν τοὺς οἰωνούς, καλοὺς ἢ κακοὺς,
 τὴν γρουσουζιά ἢ τὸ γούρι. Ἐλαβὲ ἀ-
 φορήν νὰ τὸ πρᾶξηται ἀκόμη μίαν
 φορὰν τώρα ποῦ ἐτοιμάζαμεν εἰς τὴν
 «Νέαν Σκηνήν» μίαν νέαν κωμωδίαν
 μου. Ὅσον ἐνδιαφέρον εἶχεν νὰ ἐπιτύχῃ
 ἐγώ, — φυσικά! — ἄλλο τόσον εἶχεν καὶ
 ἡ δ. Κοτοπούλη, ἡ διασάρχης καὶ πρω-
 ταγωνίστρια. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς τὴν

ἔκαμε φοβερὰ προληπτικὴν. Ὅσakis
 π. γ. προέβλεπον ἐμπρός τῆς, ὅτι τὸ ἔρ-
 γον θὰ ἐπετύγχανε, δὲν ἤρνετο νὰ πῇ
 «μακάρι, Θεέ μου!» ἀλλ' ἐπρεπεν ἀ-
 φεύκτως νὰ κτυπήσῃ καὶ ξύλο, γιὰ νὰ
 πιάσῃ ὁ λόγος. Ἄν δὲν εἶχε κοντὰ τῆς
 πρόχειρον, δὲν ἐθαύνατο νὰ σηκωθῇ διὰ
 νὰ εὔρῃ. Ἐκτυπώσεν αὐτὴ τοὺς πάγ-
 κους, τὰ τραπέζια, τὰ καθίσματα, ἡνάγ-
 κοξε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὰ κτυ-
 ποῦν. Τὴν παραμονὴν ἦλθεν εἰς τὰς δο-
 κιμὰς καταλυπημένη, διότι εἶχεν ἰδῇ εἰς
 τὸν ὕπνον τῆς ὅτι ἔτρωγε γλυκά, τὸ
 ὁποῖον σημαίνει πίκραν. Ἐστοιχημάτις
 δὲ μὲ δύο ἡθοποιούς, ὅτι... θάποτύχῃ
 τὸ ἔργον, διότι εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι
 πάντοτε ἔχανε τὰ στοιχήματά τῆς, ἐπὶ-
 μένως θὰ ἐπετύγχανε τὸ ἔργον διὰ νὰ
 χάσῃ καὶ αὐτὸ!

Ἐνῶ ἡ δ. Κοτοπούλη ἔκαμνεν αὐτά,
 ἐγὼ ἔλαμνα τὸ ἴδιον καὶ χειρότερα. Ἐ-
 μαθα νὰ κτυπῶ μαζὶ τῆς τὰ ξύλα καὶ
 τὸ εἶχα γιὰ γούρι νὰ λέγω, ὅτι τὸ ἔρ-
 γον μου θὰ ἐμαξελασώντο.

Εἰς τὸ τέλος ὅμως τὸ ἐπίστευσα ἀλη-
 θινά, διότι ὅλοι οἱ οἰωνοὶ μοῦ ἐφαίνοντο
 κακοί. Τὸ πρῶτ' τῆς μεγάλης ἡμέρας, ἡ
 Λουλουὶα μου ἔχυσε τὸ γάλα τῆς πρὶν
 ἀκόμη τὸ δοκιμάσῃ. Μὰ τί γούρι;
 Οὔτε στάλα δὲν ἔμεινε στὸ φλυτζάνι.

— Ἀχ, τί γρουσουζιά! εἶπα· πάει,
 θὰ μαξελασώθῃ!

Μία φίλη μας κυρία ἔστειλε καὶ μοῦ
 ἐζήτησεν εἰσιτήρια διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν
 πρώτην.

— Ἀχ, εἶπα, εἶνε γρουσουζία, τὴν
 ξέρω! θὰ μαξελασώθῃ!

Ὅλα μοῦ ἔφταιγαν, ὅλα τὰ ἐξηγούσα
 ὡς ἀποτυχίαν. Καὶ διὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ
 πολυλογῶ, ἐπέρασα μερικὴς ἡμέρας ἀγω-
 νιώδεις καὶ δυστυχεῖς...

Ἡ κωμωδία μου ἐπιτέλους ἐδόθη —
 ἀλλὰ δὲν ἔπεσε κανένα μαξιλάρι. Ἀπε-
 ναντίας ἡ δ. Κοτοπούλη... ἔχασε θριαμ-
 βευτικῶς τὸ στοιχημα, — τὸ ὁποῖον μά-
 λιστα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἐπλήρωσε δι-
 πλόν. Καὶ ἐκείνοι ποῦ ἤξευραν τοὺς φό-
 βους μου διὰ τοὺς κακοὺς οἰωνούς, μοῦ
 ἔλεγαν ὅτι:

— Εἶδες λοιπὸν ὅτι εἶχες λάθος; τὸ
 γούρι τὸ ἐπαίρνεις γιὰ γρουσουζιά.

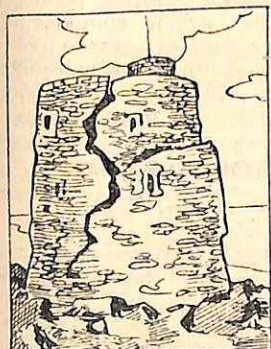
Πραγματικῶς εἶχα λάθος. Ἀλλὰ τὸ
 λάθος μου δὲν ἦτο ὅτι παρεξηγοῦσα τοὺς
 οἰωνούς. Ἦτο μόνον ὅτι ἐπίστευα εἰς
 οἰωνούς. Ἐλησμονοῦσα — ὅπως τὸ πα-
 θαίνουσιν τότε καὶ τότε ὅταν ἐνδιαφέρων-
 ται πολὺ διὰ κάτι — ὅτι δὲν ὑπάρχουν
 οὔτε γούρια οὔτε γρουσουζίες, καὶ
 ἄφαινα τὴν ἑαυτὸν μου νὰ κυριεύεται ἀπὸ
 τὴν πρόληψιν τὴν γελίαν καὶ ἀνόητον.
 Σᾶς εἶπα, εἰς πολλοὶ ἀνθρωποὶ ἔχουν
 αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς ἀδυναμίας. Καὶ
 ἀπὸ τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους, καὶ ἀπὸ
 τοὺς πλέον λογικοὺς. Ἀλλὰ τί σημαί-
 νει; τὸ παράλογον εἶνε πάντοτε παρά-
 λογον καὶ κανεὶς δὲν εἶνε δικαιολογη-
 μένος ὅταν παρασύρεται εἰς τοιαύτας δια-
 νοητικὰς παρεκτροπὰς. Ἀπὸ τώρα ποῦ
 εἶθε νέοι, πρέπει νὰ συνεθίσσετε νὰ τὰς
 ἀποφεύγετε. Μὴ πιστεύετε εἰς οἰωνούς,
 εἰς γούρια, καὶ εἰς γρουσουζίες. Ὅταν
 χύνεται ἓνα φλυτζάνι γάλα, δὲν εἶνε τί-
 ποτε ἄλλο παρὰ μία ἀπροσεξία, ποῦ δὲν
 ἔχει καμμίαν σημασίαν. Αὐτὸ τὸ φλυ-
 τζάνι νὰ τὸ ἐνθυμῆσθε. Καὶ θεατρικοὶ
 συγγραφεῖς ἂν δὲν γίνετε, ὥστε νὰ φο-
 βῆσθε μαξιλάρι, εἰς πολλὰς ἄλλας πε-
 ριστάσεις τῆς ζωῆς σας, ἀπὸ ἐκείνας
 ποῦ κάμνουν τὸν ἄνθρωπον προληπτικόν,
 εἰμπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ δύναμις τοῦ κύματος

Ὁ πύργος
 αὐτός, ἐπὶ τῶν
 Ἀγγλικῶν ἀ-
 κτῶν, κατε-
 σκευάσθη, ὅ-
 πως πολλοὶ
 ἄλλοι, καθ' ἣν
 ἐποχὴν αἱ Ἀγ-
 γλοὶ ἐρεβοῦν-
 το τὴν εἰσο-
 λὴν τοῦ Να-
 πολέοντος. Ὁ
 πύργος τοῦ πύργου τούτου ἔχει πᾶν
 τριῶν μέτρων, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ κύ-
 ματος ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε μ' ἐν
 μόνον κτύπημα ἔσπασε τὸν πύργον εἰς
 τρία. Ἡ εἰκὼν μας εἶνε πιστὸν ἀντίγρα-
 φον ἐκ φωτογραφίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἑλεονώρας Α. Σκέντεο

ΦΡΑ	ΣΜΟΥ	ΜΗ	ΛΙ
ΜΟΥ	ΤΟ	ΔΟ	ΛΑ
ΠΟΡ	ΟΥ	ΚΑ	ΛΟ

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ σὺλλαβα αὗται
 ὥστε νὰποτελεσθῶν τέσσαρα ὀπωρικὰ,
 ὅπως τὰ λέγωμεν εἰς τὴν καινὴν γλῶσ-
 σαν.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς
 ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
 θήνας, τὰς Ἑπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
 εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖον

μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀπο-
 στολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δε-
 κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅ-
 λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ
 τοῦ ποσὸς τοῦ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγρά-
 φωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρον μερικὸς λύτας
 ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 23ου φύλλου

α'.) Μόνωσις. Πύργος, Φούλι, Χάων,
 Γαλήνη. — β'.) Καλόγηρος (καλὸ, γυ-
 ρας.) — β'.) Εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς σκη-
 νῆς σχηματίζεται ἡ γραφίς, εἰς τὸ ἄλλο
 ὁ πῆλκος· μετὰ τὴν τῆς θύρας καὶ τοῦ
 ἀνθρώπου, τὸ πιστόλι· ἄνωθεν ὁ κλόουν·
 πλησίον τοῦ ἀλκίως ἡ πίπα· εἰς τὰ σύννεφα
 ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνδρικοῦ ἐλλοῦ· ἐμπροσθεν τοῦ
 ὀρθίου κυρίου, ὁ γελῶν ἄνθρωπος· ὅπι-
 σθεν ἡ κεφαλὴ τοῦ πτηνοῦ.

Ιδὲ τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β

ΕΞΟΧΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΤΗΣΙΑ

Τὸ τραίμ, ἀφοῦ ἀφίσει τὰς κοιμωμένας Ἀθήνας, γογγόν στρίβει πρὸς τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ τρέχει, τρέχει γογγύ τώ-
ρα σκορπίζον τοὺς δυνατοὺς καὶ πετα-
χτοὺς κουνουνημούς του. Μέναρα, περι-
βόλια, παράγκες, μαρμαρογλυφεῖα, ἐνα-
λάσσονται ἀστραπηδόν, πεδιάδες, βου-
νά, δένδρα ποὺ ἀπλώνονται κάτω μα-
κρὰ, ὅλα περνοῦν καὶ χάνονται γρή-
γορα - γρήγορα. Τὸ τραίμ τρέχει, συναν-
τᾷ πότε - πότε κανένα ἄλλο ποὺ τὸ χα-
ρετίζει μὲ κουνουνησίματα, καὶ ἔξω ἀπὸ
τὸ παράθυρό του φουᾷ θερμὸν τὸ ρεῦμα
τῆς ταχύτητος.

Ἀφοῦ τέλος κατέβω καὶ πατήσω εἰς
τὴν εὐφορὸν γῆν τῶν Πατησίων, παίρνω
τὸν δρόμον τοῦ Μενιδίου. Παρέρχομαι
ἀπὸ τὸ Καφεζυθοπωλεῖον ὁ «Ποδονί-
φτης», καὶ κατεβαίνω εἰς τὸ ποτάμι.
Περνᾷ ἐκείνην τὴν ὥραν ἕνα κοπάδι
πρόβατα, πατώντας προσεκτικὰ ὡς τὴν
λευκὴν πέτραν, μὲ τὸν σκύλλον καὶ τὸν
βοσκὸν του. Τὴν ὥρα! Τὸ ποτάμι
γλυστρεῖ ὡς τὰ βράχια, σκορπίζον ἐδῶ κ'
ἐκεῖ ἀφρούς, ἐνθ' φύλλα ἀπὸ τῆς πυκνο-
φυτευμένης καλαμιᾶς, ἀκολουθοῦν τὰ νερά
του, καὶ οἱ βάρχοι ἄλλος χωμένος
κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη λιγαριά μέσα
σὲ μιὰ κουφάλα, κ' ἄλλος ἀνάμεσα εἰς τὰ
πυκνόφυλλα καλάμια ποὺ σκεπάζουν τὴν
οὐρα καὶ καθὼς καθρεπτίζονται ὡς τὰ
νερά της, κοάζουν μ' ὅλας τὰς δυνάμεις
των. Νομίζει κανεὶς πῶς συνδιαλέγον-
ται, — τὸς ἑκφραστικαὶ εἰς αἰ φωναὶ
των.

Γυρῶ καὶ κυττάζω ὀλόγυρα: ὁ ἡ-
λιος κατέρχεται πρὸς τὴν δύσιν του ἐξα-
σθενῶν ἢ θερμὴν ἡμέραν πλησιάζει πρὸς
τὸ τέλος της. Ἦχος γλυκὺς ἀντιλαλεῖ
καὶ σκορπίζεται εἰς τὴν βραδυνὴν γαλήνην,
ἀπὸ μακρυνὰ κουνουνητὰ προβάτων...
Τὰ γραφικὰ βουνὰ ποὺ στεφανώνουν
ὀλόγυρα τὸ τεμαχιστὸν τὸ κατὰπαρτον
τῆς Ἀττικῆς, αἱ μακρυναὶ δασομέναι
τοποθεσίαι μὲ τὰ λευκὰ σπιτάκια ποὺ
προβάλλουν κάτω ἀπὸ τὰς συστάδας τῶν
πράσινων φύλλων, ἡ καταπράσινη θά-
λασσα τῶν ἀμπελώνων, ὁ γλαυκὸς οὐρα-
νὸς τῶν Ἀθηνῶν χύνουν βάλαμον μέ-
σα εἰς τὰς πονεμένας ψυχὰς, καὶ εἰρή-
νην εἰς τὸ κουρασμένον πνεῦμα.

...Ὁ ἥλιος ἔχει δύσει. Ἀπὸ τὸ ἀπέ-
ναντι μέρος προβάλλει χλωμὸν τὸ φεγγάρι
μέσα ἀπὸ τοὺς λυγροὺς κορμούς τῶν κα-
λαμιῶν, ποὺ φαίνονται πῶς τὸ διασπα-
θίζουν. Τὸ γλυκὸ φῶς ποὺ πέφτει λοξὰ
εἰς τὴν οὐρα καὶ ζωντανεύοντας τοὺς ἀκί-
νητους ὄγκους τῶν δένδρων, καὶ χύνε-
ται κατάλευκον ἐπάνω εἰς τὰς καταφύτους
ἐκτάσεις, ὅλη ἡ τοποθεσία φαίνεται σάν
ὄνειρον... Ἐνὰ ἀλλόκοτον αἰσθητικὸν κυ-
ριεῖται καὶ περισφίγγει αὐτὴ τὴν ὥρα
τὴν καρδιά... Καὶ σάν φόβος καὶ σάν ἀ-
γωνία... Τίποτε δὲν ἀκούεται πλέον, ἐκτός
ἀπὸ τὸ ἐκφραστικὸν κόσμημα τῶν βατρά-
χων καὶ ἀπὸ τοῦ ρυακίου τὸ κελάρημα,

ποὺ τρέχει ἀνάμεσα εἰς τὰ βραχάκια τῆς
ἀκροποταμίας, κυλῶντας ἡσυχα τὰ νερά
του.

Τέλλος Ἄγρας

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

(Χαριζμένο εἰς τὴν δασκάλα μου)

Σεβασμὸς ἀπειροσ πλημμυρεῖ τὴν ψυχὴ
μου εἰς τὸ πρῶτον κύτταγμα της. Μὰ σάν
κυττάζω πολλὴ ὥρα τὰ μαῦρα της θαν-
μασία μάτια ποὺ κολυμποῦν εἰς τὴν ἀτε-
λείωτη χλωμάδα τοῦ λευκοῦ της προσώ-
που δὲν βλέπω παρὰ τὴν παιδικὴν της
ἀθωότητα, τὴν ἀγνίαν της καρδιάς. Θεία
ἀρετὴ βασιλεύει: εἰς τὴν μεγαλοχολικὴν γλυ-
κειὰ μορφῆς της καὶ τὰ κλεισμένα χεῖλη
της φαίνεται πῶς δὲν ἀνοίγουν παρὰ γιὰ
νὰ πουν μεγάλες ἀλήθειες, λόγια γλυκὰ
παρ' ἰσορίας. Αὐτὴ ἡ παρθενικὴ εἰκόνα θὰ
μένῃ πάντα μέσα εἰς τὴν καρδιά μου ζω-
ηρὴ γιὰ νὰ μοῦ θυμίζει περασμένες στιγ-
μὲς εὐτυχισμένες. Μοῦ εἶνε προσφιλεῖς
ὥστε εὐτυχὲς στιγμὲς περῶν, σάν τὴν ἔ-
χω μπροστὰ εἰς τοῦ νοῦ μου τὰ μάτια
καὶ τὴν θαυμάζω...

Γλυκοχάραμα

ΤΟ ΒΕΛΟΣ

— «Πουλιὰ, γιὰ δέτε σὰς περνώ,
ὡσάν ἔσας κ' ἐγὼ πετώ!»
Ἐρῶναζε τὸ βέλος.
Κ' ἕνα πουλὶ τοῦ ἀπαντᾷ:
— «Μ' ἄλλου σηκώνεσαι πτερὰ
καὶ πέφτεις εἰς τὸ τέλος».

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Κῦμα

Τ' ΑΣΚΗΤΑΡΙΟ

Στὴν φίλῃ «Σφίγγα»

Ἀπὸ τὰ ξημερώματα κινήσαμε γιὰ τὴν
στάνη ποὺ στάλιζε ἐκείνη τὴν ἀνοιξὶ στῆς
Γράβες. Πήραμε τὸ μονοπάτι ποὺ πότε
σάν νεκρωμένον ποτάμι ἐπαλθόνταν στὴν
ἡσυχία πεδιάδα καὶ πότε τρελλὸ κ' ἀπό-
τομο ἐσχίζε φιδωτὰ τοὺς βράχους. Πάνω
πὸ χίλια πρόβατα, τὸνα κοντὰ σ' ἄλλο
μὲ τὰ κεφάλια σκυμμένα καὶ μὲ βαρὺ ἀ-
νασασμό, ἐμεσημέριαζαν εἰς τὸ στάλο. Τὰ
μεγάλια σκυλὰ ἐπαλθόντα, μὲ κρεμασμέ-
νες τῆς γλώσσας, ἀναπαύονταν κοντὰ τους.
Μόλις μᾶς ἀκούσαν πετάχτηκαν ὀρθὰ
καὶ μ' ἕνα ἀλχητῆμα σάν μουγγριτὸ χύ-
θησαν ἐπάνω μας, ἀλλὰ μόλις μᾶς γνώ-
ρισαν ἐπαισαν τάλιχτῆματα καὶ ἀφοῦ
μᾶς τριγύρισαν λίγο κουνώντας τὴν οὐρά,
γύρισαν ἡσυχα σ' αὐτὴν θέαν τους. Μήκαμε
στὴν γράβα καὶ καθήκαμε κοντὰ σ' ἄνθρω-
πο σικὸ ἐνθ' ὅτ' ἀγορίοκαλα ποὺ κρέμονταν
ἀπὸ πάνω, μᾶς χάιδευαν τὸ κεφάλι καὶ
τὰ γόνατα περιστρέφοντα καὶ τὰ πετροχελίδια
ποὺ εἶχαν ἐκεῖ τῆς φολῆς τους, ἐμπαι-
νόβγαζαν μὲ χίλια καλαϊδίσματα.

Ὁ πιστικὸς ἔφερε ἀπ' τὴν στρογγύλη
μιὰ καρδιά, γάλα, μυζήθους, τσαντίλλες
μὲ χλωρὸ τυρί καὶ γιοματίσαμε. — Καὶ
τώρα τί θέλετε ἀπὸ μένα; — μᾶς ρώτησε

ἐδιδωλόντας τὰ ποδιὰ. — Νά, νὰ μᾶς
πᾶς σ' αὐτὴν γράβα ποὺ μᾶς ὑποσχέθηκες
καὶ νὰ μᾶς πῆς τὴν ἱστορίαν της, τοῦ εἴ-
παμε. — Ἀς γείνη τὸ θέλημά σας, μᾶς
εἶπε καὶ σηκώθηκε, ἀλλὰ προσέειπε καλὰ
γιὰτὶ ἐκεῖ δὲν ἀνεβαίνει ὁποῖος - ὁποῖος,
κ' ἂν πέσετε, μαῦρά μου, τὰ κοράκια
καὶ τὰ κουκουτάλογα θὰ σᾶς φᾶνε. — Τὸν
ἀκολουθήσαμε μὲ κάποιο φόβο καὶ ὅταν
φθάσαμε εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ ποὺ
στό βάθος του κυλοῦσε τὸρμητικὸ ποτάμι
σκεπασμένον ἀπὸ κρονιὲς καὶ πλατάνια,
ἐργάλαμε τὰ ταορύχια μας καὶ σκορφα-
λώσαμε στοὺς βράχους μὲ προσοχή. Ἀνε-
βήκαμε εἰς κἄποιο διάστημα ὡς ποὺ
φθάσαμε στὸ ἀνοιγμα τῆς γράβας. — Ἐ-
λάτε, μπεῖτε, μᾶς εἶπε ὁ πιστικὸς. Μπή-
καμε καὶ βρεθήκαμε σ' ἕνα μικρὸ τετρα-
γωνο δαμάτιο, ἀσπρισμένον μ' ἀσβεστόν.
Μπᾶ! ἄμ' ἐδῶ κάποιος κἀθόνταν! εἶπα-
με τοῦ πιστικοῦ. Αὐτὸς ἔβγαλε μ' εὐλά-
βειαν τὴν σκούριαν του, ἔκαμε τὸ σταυρὸ
του καὶ ἄρχισε. — Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια,
ὅπως μᾶς λέγανε οἱ παλαιοί, μιὰ γυναίκα
ἦρθε ἀπὸ τὸ λόγγο καὶ κατοίκησε σὲ
τοῦτ' αὐτὴν γράβα. Ζούσε μοναχὴ της καὶ
φυλάγονταν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους,
οἱ περισσότεροι τὴν ἔπειναν γιὰ τρελλήν,
ἐνα-δύο ὅμως ποὺ τὴν κουβέντισαν, μο-
λογοῦσαν, ποὺ δὲν στάθηκε εἰς δὴν τὴν
πολιτείαν, γυναίκα γλυκύτερη καὶ σοφώ-
τερη ἀπ' αὐτήν. Ἐξῆς ἔτσι πολλὰ χρό-
νια ὡς ποὺ μιὰ μέρα οἱ πιστικοὶ ποὺ εἶ-
χαν καιρὸ νὰ δοῦν τὴν γλυκεῖαν γυναίκα
τῆς γράβας, ἀνεβήκαμε ὅσα πάντα καὶ τὴν
ἦσαν ἀγασμένη. Τὴν πῆραν μὲ προσο-
χή καὶ τὴν ἔθαψαν σ' ὁτὸν οὐρανὸν τοῦ χω-
ριοῦ: ἐκεῖ ποὺ καὶ σήμερον τὸ λέγε-ἀπὸ
τὸ ὄνομα τῆς χάρις της—ἄγια Μαρίνα.

Καὶ ἀπὸ τότε τὴν γράβα τὴν εἶπαν ἀσκη-
ταρεῖο.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Ἑρρίκος
Χαΐνε διηγείτο ὅτι, καθὼς ἐδιάβαζε κά-
ποτε ἐν ἀνιερῶν βιβλίον, ἀπεκοιμήθη·
ἀλλ' ἐπειδὴ ὄνειρευθεῖν ὅτι ἐξηκολούθει
νὰ τὸ διαβάξῃ... ἐξύπνησεν ἀπὸ πλῆξης.

Βούγ - Ζαργάλ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Εἶδες ποτὲ σου σεισμό, Τοτό;
— Βέβαια καὶ εἶδα!
— Φαντάζομαι πῶς θάτρεμες ἀπὸ τὸ φόβον σου.
— Ἄμ' εἰς; ἢ γῆ ἔτρεμε περισσότερο ἀπὸ
μένα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κῦματος

Ἐνας ζητιάνος ἔρχεται ἀκριβῶς τὴν ὥραν
ποὺ τὸ Ἑννεγὲς Ἰδανικὸν παίρνει τὸ μουσου-
νόλαδόν του.

— Ἀχ, μαμά, λέγει, μᾶφινεις νὰ δώσω
εἰς τὸν πτωχὸ αὐτὸ ἄνθρωπον τὴν κουταλιά
μου σήμερον;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 132ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΕΚΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1912

1. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιού-
νται νὰ λάβουν μέρος δωρεάν μὲν ὅσοι
ἔχουν γεννηθῇσαν διὰ τὸ 1912, — ἐπὶ πληρω-
μῇ δὲ λεπτῶν πενήντα (50) εἰς γραμματὸσημον
οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ ἢ συνδρομητρίαι, καὶ
δραχμῆς μίας (δρ. 1) οἱ ἀγορασταί.

2. — Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει
νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων πρωτοτύπων, ἰδιωτικῶν, ἀδημο-
σιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἴναι οὔτε ὀ-
λιγώτεραι τῶν 10, οὔτε περισσοτέρας τῶν 15.

3. — Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς
Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνι-
ζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαδε-
δαμένον» καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ὄνομα
τοῦ ὀνόματι: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαδεδαμέ-
νου» τὴν «Διάπλαιν», ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω
Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσε μόνος μου,
οὐδέμιαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀνέγραψα ἀλλ' ἄλλωθεν
ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα
(ἐκτός τῶν Δημοτῶν καὶ Ἀρχαίων Διωνυ-
μάτων), λεγόμενον παρ' ἄλλου.

4. — Ὅταν ἡ Διάπλαιν σχηματίζῃ βάσι-
μον ὑπόνοιαν ὅτι μιὰ συλλογὴ, (καὶ ἂν ἀκόμη
ὁ ἀποστολὴς αὐτῆς βεβαιώσῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς
τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας
ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρετης, εἴτε ἐκουσίας
παραποιηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ
ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς
τὴν Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦ-
τον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5. — Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύονται — ἀπὸ 1ης
προσεχὸς Ἰουνίου — αἱ ἐγκριθέντες Πνευ-
ματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ,
δικαιούται καὶ παρακαλεῖται ἑκάστης ἑκαστος
συνδρομητὴς νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν
ἠθέλει τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προεργασίας ἐξ
ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία
πρέπει νὰ εἴναι ὠρισμένη καὶ ἀποδείξιμη, νὰ
σημειώται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ
τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος,
ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον
εἶχε δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκῆσις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδει-
κνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐπὶ
τοῦ βιβλίου, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομήν τῶν
βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον δὲν θὰ
λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἀποδείξεις Ἀσκή-
σεις ἐκαστῆς συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάφαιρηται
ἵσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6. — Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἴναι ὅση τὸ δυ-
νατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο
Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἶδους καὶ καλὴ ἢ κακὴν
δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλαιν.
Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλῆτεράν
πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἂν ἤρκετο εἰς
ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων.

7. — Ἀσκήσεις τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἀπο-
βαίνει ἀδύνατος ἢ πολὺ δύσκολος, μὲ ἀρχαίας
λέξεις καὶ σπάνια ὀνόματα, καὶ ὁρᾷ ἂν εἴναι,
θεωροῦνται ὡς λαθασμένα.

8. — ΑἰΕΝΑΝΤΙ ἐκαστῆς Ἀσκήσεως, εἰς
τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἴναι
γραμμένη ἡ λύσις της. Ἀσκήσεις ἄνευ λύσεων
ἀποκλείονται.

9. — Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμο-
νήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν
εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ κατα-
ταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἰανόηποτε
ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.

10. — Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἴναι πολὺ
καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς με-
γάλα τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται
τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χαρτοῦ γραφῆς). Χει-
ρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενω-

γραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ
καλάθι.

11. — Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευ-
ματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 132ον Διαγωνι-
σμὸν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30
Ἰουνίου ἐ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς
χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρω-
νόντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

12. — Κατὰ τὸν διάστημά τῆς Β' Ἑξαμη-
νίας τοῦ 1912, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν Διά-
πλαιν Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν,
ἐκ τῶν ἐγκριθέντων τοῦ παρόντος Διαγω-
νισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Νοέμβριον θὰ δη-
μοσιεύοιεν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυ-
γῇ ὁ νέος Διαγωνισμός διὰ τὴν Β' Ἑξαμη-
νίαν τοῦ 1912. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύ-
ναι νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὁρους
πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁ-
ποίους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὀ-
δηγοῦ περὶ Βραβείων (φύλ. 1ον σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος
128ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευ-
θοῦν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐ-
τοίμους Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως,
διὰ νὰ δημοσιεύσῃ ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα
φύλλα τοῦ Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 16ην Μαΐου 1912.

Σήμερον δημοσιεύεται ἡ προκήρυξις τοῦ
νέου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων. Παρακαλῶ τοὺς φίλους μου, προ-
πάντων τοὺς νέους· νὰ τὴν διαβάσουν μὲ προ-
σοχήν καὶ νὰ συμμορφωθοῦν, διὰ νὰ μὴ μοῦ
στῆλουν εἰς τὸ ἐξῆς Ἀσκήσεις παρὰ τοὺς
ὅρους, αἱ ὁποῖαι ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

Μακάρι νὰ μοῦ ἔκαμναν ὅλοι ἀπὸ ἕνα συν-
δρομητὴν ὅπως σύ, Θαλασσομάτα. Θὰ ἤμπο-
ροῦσα τότε νὰ ἐκδίδω καλὸν ἑβδομαδὸν τὸ φύλ-
λον δωδεκάσελιδον.

Εὐχόμεναι περαστικά, Βασιλότο. Ὁ φίλος
μας ἐκείνος ἤθελε νὰ σὲ πειράξῃ. Διότι δὲν
εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴναι κανεὶς... μαλλιαρὸς, διὰ
νὰ τοῦ ἀρέσῃ τὸ «Σοῦλι» τοῦ Χ. Βλαχογιάννη.

Κ' ἐγὼ αὐτῆς τῆς γνώμης εἰμαι, Μαστρο-
χαλαστή. Τώρα ποὺ βαπτίσθηκες ἔτσι, δὲν
πρέπει νὰ φέρῃς ποτὲ τὸ ψευδώνυμόν σου. Ὅχι,
ἡ οἰκογένεια αὐτὴ δὲν παίρνει Διάπλαιν.

Ἐνα λάθος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 228 Γωνίαν.
Οἱ ἀστερίσκοι, εἰς καθεὶ γραμμῇ, καὶ μὴ
τοὺς σταυροὺς, πρέπει νὰ εἴναι ἐπὶ. Ὡστε μὲ
σβύσσει ὅλους τοὺς τελευταίους ἀστερίσκους
καὶ κατόπιν νὰ λύσει τὴν Γωνίαν.

Ἐλληνικὴ Οὐρανὴ, ἡ ἀγαπητὴ Μαρία, ἐφ'
ὅσον δὲν ἔχει ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συνο-
δεῇ ἑκάστον φύλλον λυσολογίου της μὲ δε-
καλέτιον γραμματὸσημον. (Ἰδὲ Ὀδηγ. Συν-
δρομ. Κεφ. Δ' § 2.)

Λάτρεις τῶν Μουσῶν, ἡ «Φοβερὴ Ὀπτισία»
σου ἐνεκρίθη εἰς τὸ 22ον φυλλάδιον, ἀλ' ἂν
δὲν ἐδημοσιεύθῃ, εἶνε ὅτι δὲν ἐκλήρωθη ὡς
τώρα. Καθὼς εἶπα χιλιάδες, ἀπὸ ὅλα τὰ
κομμάτια ποὺ ἐγκρίνονταν καλὸν ἑβδομαδὸν—
δέκα, καὶ εἴκοσι καὶ τριάντα πολλάκις, δημο-
σιεύονται διὰ κλήρου πέντε ἐξ. Τὰ ἄλλα μέ-
νου.

Ἡ δημοσίευσις τῆς Προκηρύξεως δὲν μοῦ
ἀφίνει σήμερον πολὺν τόπον δι' Ἀλληλο-
γραφίαν. Ὡραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν
αὐτὴν τὴν ἑβδομαδὸν καὶ οἱ ἐξῆς: Σφίγγα, Γα-
λήνη, Ἀστὴρ τῆς Χαράνης, καὶ Ἑλληνικὴ
Θεότης.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τ' ἀστέρια» τοῦ Ἀθανά-
σιου Λιάκου. — «Τὰ ἄνθη» τῆς Γαλατίας. —
«Νύχτα» τοῦ Ἀσπερίου τῆς Χαράνης. —
«Στὴν μελικουκίαν» τῆς Γαλήνης. — «Ἐντυ-
πώσεις» τῆς Ἀγγελιομένης Κόρης. — Διά-
φορα τῆς Ζωῆς, τοῦ Περσέως, τοῦ Βασιλό-
τοῦ. — «Ἐρμῆς καὶ Χάρων» τῆς Βίρκας τοῦ
Κανάρη. — «Φαντάσματα» τοῦ Ρόδου
Μοσχολέλλη. — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ ὄψος τῶν κυμά-
των» (τὰ ἀπλῶς πραγματογνωστικὰ ἀπο-
κλείονται ἀπὸ τὴν Σελίδα μας). — «Ἐντυπώ-
σεις ἐξ ἐκδρομῆς» (ὥραστον, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ
ἦτο τὸ μισό). — «Ποίημα πρὸς τὴν Διάπλαιν»
(ἀτεχνόν

γραφή της εκδρομής.) Στεναγμών του 'Ανέμου (ἀπερίφθρη ὡς ἀνέκδοτον γνωστόν, ποῦ τὸ ἔδημοσιευσεν καὶ ἄλλοτε) 'Ελληνοκίβητος Καρδίου (ἔλαβεν κ' εὐχαριστῶν μὴν ἀνυσυγῆς, ἐγκαίρως ἐφθασεν) 'Αθηναίων 'Ιαποτῆν (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑποστήριξιν καὶ χαίρω διὰ τὴν συμμετοχὴν) Γενναῖο 'Ελληνοπούλου (ἔλαβεν, εὐχαριστῶ) 'Αφροδίτην τῶν Μεδίκων (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπᾶν) Κραυγὴν Νίκης (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαίτερος) Θεὸν 'Ελπίδα (ἔστειλε) 'Εθνικὸν Παιῖνα (ἔστειλε) εἶπα, ὅτι εἰς τὴν β' προκριματικὴν ἐκλογὴν θὰ ψηφισθῶν τὰ ψευδώνυμα μόνον τῆς β' τριμηνίας, καὶ ὅσα ἐκ τῶν μὴ ἐπιτυχόντων τῆς α' ἀνανεωθῶν μέχρι τέλους Μαΐου) Χιαβάδαν (ἔλαβεν, εὐχαριστῶ) τὸ 17ον φύλλον ἐταξίδευσε μαζί με τὸν «Τιτανικόν» εἰς τὰ βῆθη τοῦ 'Ωκεανοῦ καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἔστειλε ἐκ νέου πρὸς ὅλους τοὺς ἐν 'Αμερικῇ φίλους μου) Ξανθὴν 'Ελληνοπούλαν (ἔχει καλῶς) 'Αφελὴ Ξανθοῦλαν (ἐπιτρέπεται) περαστικὰ στὸν 'Ελληνοπαιδὰ καὶ περιμένω 'Ελληνικὸν 'Ιδεώδες (ἡ Σημείωσις ἀκριβῆς) γενικὴν στατιστικὴν στείλῃ μου εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους· ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς γίνεταί ὅπως χρόνια ψευδώνυμα δὲν μαρτυρῶ· εἰς τὰ ἄλλα σοῦ ἀπαντῶ ναί) Κάρομεν (ὅλα ἐλήφθησαν) βραβεῖον καὶ λυσόχαρτον ἔστειλε) Δάφνης Στέφανον, 'Αθανάσιον Διάκον, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβεν μετὰ τὴν 16ην Μαΐου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 132ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων 'Απριλίου—'Ιουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης 'Ιουνίου)

243. Δεξιόγραφος

Προσθέτω ἓνα γρόμμα
Εἰς ζῶν τι κοινόν,
Καὶ κράτος τῆς Εὐρώπης
Σοῦ κάμνω στὸ λεπτόν.
'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Αγνώστου

244. Μεταγραμματισμός

'Ενὸς ζώου δυσυλλάβου
'Αν ἀλλάξῃς τὸν λαμόν,
Τὴν πρωτεύουσάν θὰ κάμῃς
Κράτους ἐκ τῶν μακρινῶν
'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ασπασίας τῆς Μιλησίας

245. Αἶνιγμα

Μονό, μυρίζω
Σὲ γλάστρα πάνω·
Διπλό, ἀφρίζω,
Κύματα κάνω.
'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Εξορίστου Βασιληᾶ

246. Πυραμίδας

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ζῶν.
+ = Πρόβες.
+ = 'Οπλον ἀμυντικόν.
+ = Πόλις τῆς 'Ελλάδος.
+ = Πτηνόν.
'Εστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αἰρας

247. Μυστικαὶ 'Ερωτήσεις

Διδάσκαλος:—Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ.....;
Μαθητής:—'Επιθετον τριγενές καὶ τρικατάληκτον.

Διδάσκαλος:—Μπα! Καὶ πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη;

Μαθητής:—'Ο..... ἡ..... τὸ.....
Διδάσκαλος:—Μὰ τί λές! Τὸ ἀρσενικόν εἶνε οὐράνιον, τὸ θηλυκόν χώρα καὶ τὸ οὐδέτερον ἀρχαία πόλις!

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Υἱτικῆς Στοργῆς

248. Ποικίλη Συλλαβικὴ 'Ακροστιχὶς

'Η ἀρχικὴ συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν μεγάλην ὁροσειράν:

1. Πλανήτης· 2. 'Όρος διάστημα ἐκ τῆς Γραφῆς· 3. 'Όνομα Ρωμαίας γυναικός· 4. Κράτος τῆς Εὐρώπης.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Υδραϊκοῦ Χάνου

249. Φωνηεντόλιπον

φ λ σ - δ χ μ ζ

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Ζαφίνης

250. Γεῖφος

τοὺς	Μ	Μ	τοὺς
τοὺς	Μ	Μ	τοὺς
τοὺς	Μ	Μ	τοὺς
τοὺς	Μ	Μ	τοὺς

τοὺς Τύχη, Τύχη, σ.
'Εστάλη ὑπὸ τῆς Νέλλης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου 19

179. 'Όμηρος (ὁ, μῆρος).—180. Λεξικόν-Μεξικόν.—181. 'Αδελ-ἔλδα.

182. ΚΑΝΤΙΟΣ 183. ΙΟΡΔΑΝΗΣ

ΣΕΡΙΦΟΣ (οἶνος, ρόδον, Δα-

ΜΑΡΟΚΟΝ (ἄρνος, νισσα,

ΠΡΑΚΛΗΣ (ἡσυχία, Σαρδη-

ΒΡΥΣΗΣ (νία).—184. Μ-

ΑΡΟΤΡΟΝ (σθός ἀρετῆς ἔλαι-

ΑΜΟΡΓΟΣ (μ-ισθ-ος-αρ-ε-

-της-ε-παιν-ος).—185. ΔΛΗΚΤΩ ('Αρης,

Λέων, 'Ηρακλῆς, Κόρινθος, Τίδερος, 'Ωρίων.)

—186. Νενίκησες, Σολομών.—187. Τὰ μυ-

στήρια εἰν' ἐπτά. (Τὰ μ' εἰς τί-ροῖα εἰν' ἐπτά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5 μόνον μετὰ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. 'Ελάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ᾔσαν 15. 'Ο χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8 λέξεις ἀπλᾶς.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Πότος, φίλος μου, δὲν ἔχει ἀκούσει τὸν ξακουσμένον Γέρω τὸν Μωρηᾶ; Καὶ ποῖος λοιπὸν δὲν θὰ τὸν ψηφίσῃ; Πιστεύω κανεῖς! Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

Γέρος τοῦ Μωρηᾶ (1Β', 113)

Παρακαλῶ τοὺς πολυπληθεῖς φίλους μου, ἵνα εἰς τὸ προσεχές Δημοψήφισμα τῆς Β' τριμηνίας ψηφίσωσι καὶ τὴν ἀδελφὴν μου 'Νέα 'Ελλάς καὶ θὰ με ὑποχρεώσωσι.

Μετ' εὐχαριστιῶν

'Ο φίλος σας

Δάφνης Στέφανος (1Β', 114)

ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Υπὸ τὸ ἄνω ἰδανικὸν ψευδώνυμον, κατέρχομαι εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ψευδωνύμων, παρακαλῶ δὲ πάντας τοὺς καλὰ σιγήσους ψηφοφόρους ὅπως τιμῇσωσι καὶ ἐμὲ διὰ τῆς λευκῆς τῶν ψήφου. (1Β', 115)

ΟΝΕΙΡΕΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Δηλῶ ὅτι ἡλᾶξ ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ. Θεὰ 'Ελπίς (1Β', 117)

Ὁρα! μ' ἐγέλασατε. Εἴγε ζουρλοπαρεῖ! 'Ητανε πρωταπριλιά καὶ γ' αὐτὸ σας συγχωρῶ. Μὰ σας λέω πῶς τοῦ χρόνου θὰ νὰ σας γελάσω γῶ.— Γαλάτεια. (1Β', 118)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 217)

ΛΘΗΝΩΝ: Μαρίνα Γ. Βλαδιμήρου, Ζακλίνη Φλεριό, Νήσσα Γιαννάκου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Παπανικολάου, Γ.Ν. Αλγιά-λειδης, Ἰάσ. Ν. Αλγιάλειδης, Γ. Ν. Βαμβακάρης

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δημ. Χ. Χριστοδουλόου.
ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Ἰωάν. Δ. Γούλας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰωάν. Α. Μέξας.
ΛΑΡΙΣΗΣ: Τ. Δ. Σηλυβερδίδης.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνερμῶν, Γιαν. Β. Παπανικολάου, Τούλα Παπαχρονιοπούλου, Ἰωάν. Σ. Βασιλείου.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Στεφ. Α. Καράσος, Β. Ἡλ. Τράμπας.
ΥΔΡΑΣ: Νίτσα Δ. Πινότης.
ΧΑΛΚΙΑΟΣ: Ἀθαν. Γ. Καρόζης, Ξένη Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Μερῶπη Μέξη, Εὐφροσύνη Μέ-ξη, Ναταλία καὶ Ἀλεξάνδρα Γ. Π. Καζαντζή.
ΣΑΜΟΥ: Νίκος Γιοκαρίνης Χριστ. Ι. Καρα-θανάσης, Μανώλης Καίπας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Βόλῳ ΔΗΜ. Χ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Πλεονάζουσι δρ. 0,20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.

Οἱ ὁποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀ-αῖρονται, οὕτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μετὰ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετραὰ, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδο-θῆναι ὑπὸ τῆς 'Αναπλάσεως τῶν Παίδων.

'Ο 'Αγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-κόνες) φρ. 6. Χρυσὸδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκό-νες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Δεύκωμα μικρῶν μυστικῶν,

'Εκατὸν τετράδιον φρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

'Η Μαρουσία, (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Χρυσὸδ. φρ. 5.

'Η Μούσα τῶν Παίδων (ποιήματα)

φρ. 1,50. Χρυσὸδ. φρ. 2,50.

'Η Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Χρυσὸδ. φρ. 5.

Παιδικὸὶ Διάλογοι (Κοιτίδων) Σει-ρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)

φρ. 2, γρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἐκα-τὸν φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι,

φρ. 2,50.

Πρὸς δ Νικίον (24 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

'Ο Πυρετοπῶλης (24 εἰκόνες) φρ.

3,50 Χρυσὸδ. φρ. 5.

'Υπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

'Ο Φῶτης. Ὑμνητρον Διήγημα ὑπὸ

Χρ. Σαμπαρταίου, φρ. 0,60.